

reguleringer. Det ærede Medlem talte meget stærkt for dette, og saa traadte det ærede Medlem for Præstø Amt frem ved hans Side og sagde: „Vi ser ikke rettere, end at Statens Opgave maa være at regulere Priserne paa de nødvendigste Livsfornødenheder for samtlige Medlemmer af Samfundet“ — *for samtlige Medlemmer af Samfundet* — „Jeg skal nævne saadanne Ting som Brød, Sukker, Kartoffler, Flæsk, Kød, Mælk, Smør og Ost, og der kan være endnu flere“. Ærede Medlemmer vil se, at det konservative Folkeparti ved sin daværende Ordfører gik stærkt ind for Statsregulering (*Sporon-Fiedler*: Var det efter Krigen?). Det ærede Medlem sagde den Gang videre, da Loven endelig blev vedtaget: „Ved første Behandling af dette Lovforslag blev det fra vor Side fremhævet, at det ikke for os spillede nogen afgørende Rolle, om Loven vilde komme til at koste noget mere end den tidligere, naar man kun kom ind paa det rette Princip. Og det er man nu kommet, det rette Princip er netop at lade Staten regulere for alle Mennesker i Samfundet og at overlade til Kommunerne at regulere for dem, der er de daarligst stillede“. Det ærede Medlem for Ærø—Faaborg-Kredsen gjorde for et Øjeblik siden en af sine aandfulde Afbrydelser; han spurgte: Var det før eller efter Krigen? Jeg skal besvare denne Aandfuldhed med at sige, at det var, før Krigen sluttede, men det var ikke paa Grund af Krigen, men paa Grund af Dyrtiden, at disse Foranstaltninger skulde træffes, og som jeg tillod mig at bemærke: Fredens Paabegyndelse har ikke medført Dyrtidens Føringelse, men den har medført Dyrtidens Førogelse, og vi er alle sammen enige om, at den Hævning af Lønniveauet, af Indtægtsniveauet, som har fundet Sted, kan begrunde og berettigge, at vi gaar til højere Priser paa disse Levnedsmidler; det gør vi jo for alle disse Priser. Men hvad der ikke kan sammenstilles med Talen i Juli 1918, er hele den Holdning, som det ærede Medlem overhovedet tager til Princippet i det Lovforslag, som for Øjeblikket ligger her paa Tingets Bord. Det ærede Medlem sagde nu, at det er ligegyldigt, om vi anvender disse 20 Millioner til Brød, for det betyder saamænd ikke saa meget. Det ærede Medlem fremkom med nogle interessante Brøker med Hensyn til, hvor stor en Del de var af en Landarbejders og Haandværkers Indtægt, men hvis han virkelig mener, det er saa ligegyldigt, ved jeg ikke, hvorfor han vil anvende 20 Millioner dertil.

Gud ved, om Grunden ikke er, at der alligevel paa Bunden af det ærede Medlems eller af hans Partis Forestillinger fra tidligere Forhandlinger dæmmer en Følelse af, at det dog er af nogen Betydning.

Det ærede Medlem har fremkaldt en Diskussion om, hvad Ugeindtægten er for en Arbejder, og det har vist sig — det er paavist ved Eksempler —, at for en stor Del af Landets Befolkning kommer Ugeindtægten ikke op over 60—70 Kr. Vi gaar nu en Vinter i Møde, som omfatter 5 Maaneder, 22 Uger; og hvad vil det betyde for en saadan Indtægt, hvis man forkaster disse Forslag? Jeg tror, jeg kan sige det ganske kort: Bortfalder Flæske- og Brødtilskuddet, vil det betyde godt en Uges Indtægt for en Familie med 5 Børn. Hvis man altsaa gjorde, hvad der egentlig er det ærede Medlems Hensigt, hvis man ikke blot fjernede Flæsketilskuddet, hvilket det ærede Medlem direkte anbefalede, men ogsaa lod Brødtilskuddet ryge, saaledes som hans Hjerte egentlig tilsiger ham at lade det gøre, og lige saa Mæketilskuddet, hvilket imidlertid finansielt ikke spiller saa stor en Rolle, idet Beløbet her er forholdsvis mindre, men dog, netop fordi det er til Børnene, for de børnerige Familier, vil have en ikke ringe økonomisk Betydning, vilde vi komme til ikke lidt over en Uges Fortjeneste. Altsaa, det, man fra hans Side i Grunden siger, det, som er det konservative Folkepartis Tanke, er: Lad os berøve en stor Del af denne Befolkning en af de 22 Vinterugers Indtægt. Min Opfattelse er, at den Indtægt, der er nævnt her, absolut ikke er mere, end at en Familie lige kan komme igennem en Uge dermed, og det, at man tager en Uges Indtægt fra dem, betyder ganske simpelt, at der kommer Nød til Stede. Overfor dette staar saa det andet Spørgsmaal: Skal Samfundet skaffe Midler til Veje for at kunne lade denne ringe stillede Del af Befolkningen beholde ogsaa denne Uges Indtægt i den kommende Vinter? Jeg for mit Vedkommende er ikke i fjerneste Tvivl om, hvad man bør gøre, jeg nærer ikke nogen som helst Betænkelighed ved at tage, om det skulde være, en Maanedes Indtægt fra de velstaaende Klasser, som for Øjeblikket jamrer saa hysterisk over Tilstandene her i Landet, fremfor at tage en Uges Indtægt fra Arbejderbefolkningen. Naar jeg ser paa den Befolkning, som for Øjeblikket klager saaledes over Skatteforholdene, naar jeg ser paa dens Levevilkaar, Tilstanden i det hele taget for dens Vedkommende, finder jeg, at der